

Sygn. akt V KZ 59/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 19 stycznia 2016 r.,

w sprawie **H. G.**

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karno –
Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. z dnia 3 listopada 2015 r., sygn. akt IV
WKK [...], o odmowie przyjęcia kasacji,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 3 listopada 2015 r. odmówiono przyjęcia osobistej kasacji złożonej w dniu 26 października 2015 roku przez skazanego H. G. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 listopada 2012 roku, sygn. akt II K [...].

Zażalenie na ww. zarządzenie wniósł skazany H. G., który w istocie rzeczy nie podniósł żadnych argumentów kwestionujących wskazane w zaskarżonym zarządzeniu okoliczności, a jedynie stwierdził, że wystąpi o poparcie kasacji do Prokuratora Generalnego. Nadto skarżący wniósł o „ponowne rozpatrzenie zawieszenia kary przez Sąd I instancji”.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie skazanego H. G. nie jest zasadne.

Brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych do zakwestionowania słuszności zaskarżonego zarządzenia.

Przypomnieć jedynie wypada, że zgodnie z art. 519 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Powyższe oznacza, że nie przysługuje stronom kasacja od prawomocnych wyroków sądu I instancji, gdy uprawomocniły się one bez zaskarżenia.

Z akt sprawy wynika, że wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 listopada 2012 roku, sygn. akt II K [...], w ogóle nie został zaskarżony, w związku z czym stał się prawomocny z dniem 15 listopada 2012 r. (k. 63).

W takiej sytuacji, zgodnie z przepisem art. 530 § 2 k.p.k., zasadnie odmówiono przyjęcia kasacji bez potrzeby wzywania do uzupełnienia innych jej braków, a to w szczególności poprzez sporządzenie jej i podpisanie przez adwokata będącego obrońcą (526 § 2 k.p.k.). Kasacja wniesiona przez skazanego zawiera bowiem nieusuwalny brak, gdyż skarży orzeczenie, którego strona nie może zaskarżyć w drodze kasacji.

Ograniczenie to, jak słusznie podkreślono w zaskarżonym zarządzeniu, nie dotyczy, zgodnie z art. 521 § 1 i 2 k.p.k., Prokuratora Generalnego, a także Rzecznika Praw Obywatelskich, którzy mogą wnieść kasację od każdego prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie oraz Rzecznika Praw Dziecka, który może wnieść kasację od każdego prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowanie, jeżeli przez wydanie orzeczenia doszło do naruszenia praw dziecka.

Na marginesie dodać należy, że podnoszone w zażaleniu okoliczności dotyczące zawieszenia wykonania kary nie mają żadnego znaczenia, albowiem nie są one przedmiotem rozważań w incydentalnym postępowaniu, jakim jest rozpoznawanie zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.